

var at passe paa, at den ikke faldt længere ned. Det er ikke ubekendt, at Regeringen aldeles ikke billiger, at Nationalbanken alt for længe tøvede med den Diskontonesættelse, der burde være kommet, da Krone­stigningen tog den Fart, som Tilfældet blev. Men bortset derfra maa jeg mene, at Banken kan hævde, at den har fulgt de Anvisninger, som Loven gav. Noget andet er jo, at de Forhold, som her skal bringes i Orden, i visse Tider kun kan bringes i Orden ved, at der bringes betydelige Ofre, og her forekommer det mig unægtelig, at vi den ene Gang efter den anden staar overfor den Vanskelighed, som Fortiden har Skyld for: at man har givet Nationalbanken, en privat Aktionærbank, Pligten til at holde vort Pengevæsen i Orden, en Pligt, den til visse Tider kun kan opfylde paa Bekostning af de private Aktionærer. Det Misforhold, der bestaar i, at Statsforretninger udføres af en privat Bank, træder skarpt og grelt frem netop i den Situation, hvori vi nu befinder os, og de, der interesserer sig saa uhyre levende for Regeringens Pligter i denne Situation, bør ikke glemme, at det er dem selv, der har sat en privatkapitalistisk Bank til at varetage Valutaforholdene, og at det ikke kan undgaa til Tider at bringe modstaaende Interesser op imod hinanden, noget, der ikke sker, hvor Landets Pengevæsen ligger, hvor det bør ligge, nemlig i Statens egen Haand.

Saa beklager man sig over det hurtige Tempo, hvori Kronen gik op mod Pari. Jeg forstaar selvfølgelig, at Næringslivet derved er kommet i større Vanskeligheder end ved en noget langsommere Stigning, og navnlig er det ganske klart, at dette hurtige Tempo har medført, at Prisniveauet ikke er fulgt med, at Kravet om Adgang til billige Varer desværre ikke er nær saa levende nu, som det var for nogle Aar siden. Ministeriet har ikke overset de Farer, der true under en Deflationsperiode, og vi har aldeles ikke, saaledes som jeg ser af nogle Blade, savnet et Standpunkt. Vi har anset det for umuligt at genoptage Planerne om en saakaldt Nedsækering efter den Ud­vikling, vi lige har gennemlevet. Vi har ønsket at skaffe den nødvendige Tid for Tilpasning efter det højere Niveau, og vi har ønsket at holde os paa en saa sikker Grund i den kommende Tid, at vi kunde gøre os Haab om, at Tilbageslag under et vist Minimum kunde undgaaes. I den Henseende har Ministeriets Betragtninger adskillig Lighed med dem, der fremsattes af det ærede Medlem Hr. Drachmann forleden Aften, specielt angaaende hans Opfattelse

af, hvor Stedet var, hvor Kursen skulde sættes, den Kurs, der skulde opretholdes, medens der, som han sagde, blev pustet ud. Der er megen Lighed mellem det ærede Medlems Opfattelse og vor Opfattelse, derimod ikke mellem vor og det konservative Partis Opfattelse. Det er meget hyggeligt at høre udmærkede Udtalelser af enkelte Medlemmer, men jeg indrømmer, at det vilde være bedre, om disse fornuftige Betragtninger fremkom fra Partierne.

Jeg maa i denne Forbindelse sige, at jeg har megen Sympati for det Standpunkt, som den tidligere Landbrugsminister Madsen-Mygdal i Gaar har forfægtet i et Foredrag, og jeg beklager i og for sig, at han ikke mere er Medlem af Rigsdagen, thi hans Standpunkt er jo væsensforskelligt fra det, der synes at være Venstres. Det kan ikke nægtes, at naar man læser den Tale, undrer man sig over den besynderlige Ud­vikling baade for Personen og for det Parti, hvis Talsmand han var. For nogle Aar siden hed det, at den lave Krone var „vor gode Ven“. Dernæst, i en ny Periode, hed det: lad os hurtigt faa en „ærlig Krone“, lad os komme bort fra at maale med den uærlige Alen. Og saa ser jeg i denne Tid Venstres Presse hver eneste Dag raabe til Regeringen: Hvad nøler I efter, hvorfor kommer I ikke med jeres Forslag? Denne evneløse og raadvilde Regering! Og saa siger Hr. Madsen-Mygdal, Venstres egen tidligere Landbrugsminister, i Gaar: Lad os ikke forhaste os, vi har en Valutaordning vedtaget for 2 Aar, lad os bruge den. Men slaar man saa op paa næste Side af Venstres Hovedorgan, „København“, ser man der den stik modsatte Betragtning i Form af et Angreb paa Regeringen. Ja, jeg maa sige: man faar megen Respekt for den Fremlæggelse af Standpunkter, for den Klarhed, for den Ensartethed, der udmærker de Herrere, der hver Dag regalerer Regeringen med Skældsord i modsat Retning. Vi har paa intet Stadium af dette Spørgsmaal savnet et Regeringsstandpunkt, men vi har i høj Grad savnet den Vejledning, som Rigsdagens Partier skulde give i Henhold til Loven om Valutaordningen, hvori ogsaa indeholdes Bestemmelse om Nedsættelsen af Rigsdagens Valutaudvalg. Jeg beder dog dem, der nu raaber op om, at det er Regeringen, der skal gøre sin Pligt, om ikke at glemme, hvad Valuta­loven, Loven af 20. December 1924, indeholder i sin § 4. Den indeholder Bestemmelser om, at nu ned­settes der et Valutaudvalg, og om dettes Opgaver hedder det følgende, som jeg nok maa tillade mig at citere: „Udvalgets Op-